3 de setembre: Sant Gregori el Gran, papa i doctor de l'Església

Text de l'Evangeli (*Lc* 22,24-30): En aquell temps, hi hagué entre ells una discussió sobre quin havia de ser tingut pel més important. Jesús els digué: «Els reis de les nacions les dominen com si en fossin amos, i els qui tenen poder damunt d'elles es fan dir benefactors. Però vosaltres no heu de ser pas així: el més important entre vosaltres ha d'ocupar el lloc del més jove, i el qui mana, el lloc del qui serveix. Perquè, ¿qui és més important, el qui seu a taula o el qui serveix? ¿No ho és el qui seu a taula? Doncs jo, enmig de vosaltres, sóc com el qui serveix. Vosaltres sou els qui heu perseverat amb mi en els moments de prova, i així com el meu Pare m'ha concedit la reialesa, jo també us la concedeixo a vosaltres: menjareu i beureu a la meva taula en el meu regne, i us asseureu en trons per jutjar les dotze tribus d'Israel».

«Jo, enmig de vosaltres, sóc com el qui serveix»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui Jesús dóna una gran lliçó als seus deixebles sobre la naturalesa i el sentit de l'autoritat, que no és pas un poder despòtic sobre els altres, sinó un servei que ajuda a créixer el proïsme perquè s'encamini per la ruta del bé i arribi a ser veritablement fill de Déu. El model d'autoritat en l'Església és Jesucrist mateix; i a Ell es va configurar sant Gregori el Gran (c. 540–604), Papa, en la seva vida cristiana i en el seu ministeri pastoral. Per amor al proïsme, va acceptar la càrrega pastoral que Déu li demanava exercir, quan el seu desig era la vida monàstica.

Jesucrist, amb les seves paraules i el seu exemple, va ensenyar als seus deixebles aquest principi: «El més important entre vosaltres ha d'ocupar el lloc del més jove, i el qui mana, el lloc del qui serveix» (Lc 22,26), i el va ratificar amb el lliurament de la seva vida per al a la nostra salvació: «Jo, enmig de vosaltres, sóc com el qui serveix» (Lc 22,27). Tot imitant el Crist, sant Gregori el Gran va fer d'aquest principi l'eix de la seva vida, sense cap desig de protagonisme ni de voler estar per sobre dels altres, sinó tot el contrari, amb un anhel de cercar la santedat en l'amor i el servei al proïsme per estimació a Déu que li ho demanava.

Tanmateix, sant Gregori, enmig del tràfec que li ocasionava el seu ministeri, en el qual s'havia de preocupar de molts assumptes temporals, sempre va sentir enyorament pel monacat, que havia deixat

enrere per assumir el càrrec pastoral que a voltes se li feia feixuc; anhelava una vida més recollida per contemplar i pregar amb més intensitat, però va ser obedient a Déu i així ho va expressar: «No em planyo per l'amor de Crist en la predicació de la seva paraula». Sant Gregori va ser sempre un gran contemplatiu en l'acció.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «No creu veritablement sinó qui, en el seu obrar, posa en pràctica allò que creu» (Sant Gregori el Gran)
- «En sant Gregori el Gran el desig de Déu estava sempre viu en el fons de la seva ànima i, precisament per això, estava sempre molt atent al proïsme, a les necessitats de la gent de la seva època. En un temps desastrós, més encara, desesperat, va saber crear pau i donar esperança» (Benet XVI)
- «'Els bisbes regeixen com a vicaris i legats del Crist les Esglésies particulars que els han estat encomanades, i això amb els seus consells, exhortacions i exemples, però també amb l'exercici de la seva autoritat i amb la seva potestat sagrada' (Concili Vaticà II), que exerciran, això sí, per edificar amb el mateix esperit de servei del Mestre» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 894)